

Sygn. akt IX Ka 598/ 14 Toruń, 30 grudnia 2014 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Barbara Plewińska

Protokolant - stażysta Marzena Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 roku

sprawy **D. B.**

obwinionego o czyn z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji obrońcy obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 9 września 2014 roku sygn. akt XII W 778 /13

I. uchyla zaskarżony wyrok i na mocy **art. 104 § 1 pkt 7 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpow w zw. z art. 45 § 1 kw** umarza postępowanie w sprawie;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 598/ 14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Toruniu uznał D. B. za winnego tego, że w dniu 10 grudnia 2012 roku o godz. 18.05 w T. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem uprzywilejowanym marki V. o nr rej (...) jadąc na sygnałach świetlnych i dźwiękowych nie udzielił pierwszeństwa pojazdowi marki A. o nr rej (...) w wyniku czego doprowadził do kolizji drogowej. Czynem swym spowodował zagrożenie w ruchu drogowym, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu za karę grzywny w wysokości 300,- zł.

Nadto sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,- zł. tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami w kwocie 1.869,53 zł.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca obwinionego zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania obwinionego za winnego czynu polegającego na nieudzieleniu pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego doszło do kolizji drogowej i spowodowaniu zagrożenia w ruchu drogowym;
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku:

a/ art. 82 § 2 pkt 1 kpow poprzez nieprawidłowe określenie przypisanego obwinionemu czynu, jako nieudzielenie pierwszeństwa przejazdu w sytuacji,

w której obwiniony jako kierujący pojazdem uprzywilejowanym – karetka pogotowia był zwolniony z obowiązku udzielenia pierwszeństwa przejazdu, gdyż jako kierowca pojazdu uprzywilejowanego w myśl art. 53 ust. 2 ustawy z dnia

20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, miał prawo nie stosować się do przepisów o ruchu pojazdów, zatrzymaniu i postoju oraz do znaków i sygnałów drogowych,
a zobowiązany był jedynie do zachowania szczególnej ostrożności w tym wypadku w efekcie czego obwiniony sądzony był za wykroczenie, którego przypisać mu jako kierowcy pojazdu uprzywilejowanego nie można;

b/ art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpow poprzez rozstrzygnięcie wszelkich niedających się usunąć wątpliwości w zakresie okoliczności faktycznych istniejących
w niniejszej sprawie na niekorzyść obwinionego wbrew dyspozycji wskazanego przepisu;

c/ art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow – poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu oraz naruszenie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegające na przyjęciu, że to zachowanie obwinionego doprowadziło do kolizji drogowej przy pominięciu okoliczności związanych z faktem, że kierował on pojazdem uprzywilejowanym, a także poprzez odmówienie waloru wiarygodności zeznaniom świadków M. P. i K. K., a uznanie za wiarygodne zeznań świadków A. B., M. R., K. M., R. D. oraz K. S.;

d/ art. 201 kpk w zw. z art. 42 § 1 kpow – poprzez nie dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego, mimo iż w opinii złożonej przez biegłego występują wewnętrzne sprzeczności które nie zostały usunięte przez tego biegłego w czasie ustnych wyjaśnień.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualne o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się na tyle skuteczna, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania przeciwko D. B., jednak nastąpiło to nie z przyczyn wskazanych w apelacji, lecz na skutek przedawnienia karalności wykroczenia.

Zgodnie z art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. W sytuacji stwierdzenia tej negatywnej przesłanki procesowej, zgodnie z art. 5 § 1 pkt 4 kpow sąd nie wszczyna postępowania, a postępowanie wszczęte umarza.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należało, że czyn zarzucany D. B. został popełniony w dniu 10 grudnia 2012 roku,
a postępowanie zostało wszczęte przed upływem roku od jego popełnienia (w dniu 10 maja 2013 roku - k. 2). W świetle dyspozycji art. 45 § 1 kw - nastąpiło przedłużenie przedawnienia karalności do 2 lat, liczonych od daty popełnienia czynu. Wskazany 2-letni termin upłynął zatem z dniem 10 grudnia 2014 roku.

W związku z powyższym brak było podstaw do merytorycznego rozpoznania apelacji obrońcy obwinionego, a zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie przeciwko D. B. umorzyć w oparciu o przepisy art. 104 § 1 pkt 7 kpow w zw. z art.

5 § 1 pkt 4 kpow i w zw. z art. 45 § 1 kw.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpow obciążając nimi Skarb Państwa.